

zagrepčani provjerite jeste li živi

KATERINA JOVANOVIĆ

KUSTOSICE

SABINA OROSHI

Vlasta Delimar

VLASTA DELIMAR

GF

KULTURNO
INFORMATIVNI
CENTAR

Imam 70 godina. Trudim se da moje starenje bude uspješno starenje, da to bude pozitivno i dobro starenje koje podrazumijeva nizak rizik od bolesti, fizičku funkcionalnost, aktivno sudjelovanje u društvu, autonomiju i sposobnost da se brinem za sebe. Starenje nije propadanje, već starjeti znači rasti, znači povećanje vlastitog potencijala jer ne starimo nego dozrijevamo. No dobro starenje ovisi o meni samoj i zato ja preuzimam odgovornost za vlastito starenje jer ja mogu sudjelovati u konzumerističkim praksama i na taj način umanjiti tjelesno propadanje. Osim što sam uredila svoje zube, popravila vid s dobrim naočalama te dala ugraditi umjetne kukove (lijevi i desni), ja se brinem da se i moj seksualni život uspješno nastavi. Prezentaciju uspješnosti seksualnog života demonstrirat ću vam kao rezultat vlastitog istraživanja te konzumacijom slatkih čokoladnih proizvoda u obliku penisa, koje uspješno proizvodi opatijski studio specijaliziran za izradu čokolade, višestruko nagrađivan za svoje proizvode na mnogim međunarodnim sajmovima zdrave hrane i delicija.

Čokoladne penise možete degustirati zajedno sa mnom te imati priliku ocijeniti ili dati kritiku pojedinom proizvodu. Čokoladne penise možete i naručiti direktno od proizvođača, a nekoliko ću penisa pokloniti jer uspješno starenje uz čokoladne penise može biti kreativno i zabavno.

Suvremena gerontologija na različite načine pokušava osvijestiti zazor društva prema starenju i starijim osobama te nam pruža niz mogućnosti poboljšanja načina života.

Umjetni penis, izrađen pomoću napredne tehnologije koja nam garantira proizvod visoke kvalitete, izrađen od vrhunskih materijala, odličnog dizajna i s mogućnosti svakodnevne upotrebe, nudi se kao savršena, zdrava opcija ženi na odmoru, ženi na plaži koja uz mediteransko ozračje te zdrav i svjež zrak, zdravo sunce i more ima mogućnost poboljšanja kvalitete života.

Umjetni penis kao nadomjestak za pravi falus ima svojih prednosti; erektilna funkcionalnost mu je besprijeekorna, a bogatstvo u izradi zahvaljujući različitim vrhunskim materijalima i maštovitosti dizajna nadmašuje skoro svaki prirodan muški spolni ud. Danas postoji mogućnost nabave umjetnih falusa u mnogobrojnim trgovinama te još veća ponuda preko interneta.

I am 70 years old. I strive for my aging to be successful, to be a positive and good process that implies a low risk of illness, physical functionality, active participation in society, autonomy, and the ability to take care of myself. Aging is not a deterioration. To age means to grow, to expand one's own potential, because we do not simply grow old, we mature. However, aging well depends on me alone, which is why I take responsibility for my own aging process. I can engage in consumer practices and thereby mitigate physical decline. In addition to having fixed my teeth, corrected my eyesight with good glasses, and had total hip replacement surgery (both left and right), I make sure that my sex life continues successfully. I will demonstrate the success of my sex life as the result of my own research, as well as through the consumption of sweet penis-shaped chocolate products, crafted by a specialized chocolate studio from Opatija which has won multiple awards at international food and delicacy fairs.

You can taste the chocolate penises together with me and have the opportunity to rate or review each individual product. You can also order chocolate penises from the producer, and I will be giving away a few as gifts because successful aging with chocolate penises can be creative and fun.

Contemporary gerontology attempts to raise awareness in various ways regarding society's aversion toward aging and older adults, while providing us with a range of possibilities to improve our quality of life.

An artificial penis crafted with advanced technological achievements which guarantee a high-quality product made from top-tier materials, with excellent design and suitability for daily use, presents itself as the perfect, healthy option for a woman on vacation. Relaxing on the beach soaking the Mediterranean atmosphere, fresh air, healthy sun and sea, she has the opportunity to enhance her overall quality of life.

An artificial penis as a substitute for a real phallus has its advantages; its erectile functionality is flawless, while the rich variety of craftsmanship using premium materials and imaginative design surpasses almost any natural male sexual organ. Today, artificial phalluses can be purchased in numerous stores, with an even broader selection available online.

ZAGREPČANI, PROVJERITE JESTE LI ŽIVI

Katerina Jovanović i Sabina Oroshi

Opus Vlaste Delimar nedostatan je obrađivati isključivo linearnom kronologijom. Radovi nastali početkom osamdesetih ne pripadaju zatvorenoj povijesnoj cjelini niti ih od recentnih radova dijeli jednostavna vremenska distanca. Njihova se značenja mijenjaju svakim novim susretom s djelima, ovisno o prostoru, društvenim okolnostima i iskustvu publike koja ih ponovno doživljava. Projekt **Provjerite jeste li živi** zato je zamišljen kao antiretrospektiva, kao izložbeni model koji ne rekonstruira razvoj umjetničkog opusa, već istražuje odnose među radovima nastalima u različitim vremenskim slojevima.

Svaki postav unutar projekta uspostavlja vlastitu logiku, povezujući radove, prostor i publiku u novu interpretativnu cjelinu. Umjesto kronološkog pregleda, izložbe polaze od povrataka, ponavljanja i vremenskih presjeka kroz koje ista umjetnička pitanja dobivaju nova značenja u promijenjenim okolnostima.

Ako je riječka izložba otvorila projekt usmjeravajući pozornost prema tijelu kao mjestu susreta osobnog, društvenog i političkog iskustva, zagrebački postav taj interes oblikuje kroz pitanje trajanja: što se događa s tijelom, željom i vidljivošću kada se promijene životna dob, društveni kontekst i način na koji zajednica promatra tijelo? Tijelo, vrijeme, javni prostor i radikalna intimnost pritom se pojavljuju kao međusobno povezani aspekti iste umjetničke pozicije.

Ono što se početkom osamdesetih artikuliralo kroz seksualnost i autonomiju tijela, danas se nastavlja kroz iskustvo starenja, vidljivosti i prava na želju. Društveni mehanizmi kojima se tijelo regulira mijenjaju svoje oblike, dok pitanja koja Delimar postavlja ostaju aktualna: tko ima pravo biti viđen, govoriti o vlastitom tijelu i određivati granice prihvatljivoga? Ta povezanost najjasnije se očituje u susretu radova nastalih tijekom gotovo pedeset godina. Izloženi zajedno otkrivaju

PEOPLE OF ZAGREB, CHECK IF YOU'RE ALIVE

Katerina Jovanović and Sabina Oroshi

Treating Vlasta Delimar's oeuvre through a strictly linear chronology is insufficient. The works created in the early 1980s do not belong to a closed historical period, nor are they separated from her recent works by a simple temporal distance. Their meanings shift with every new encounter, shaped by the space, social context, and the lived experience of the audience re-engaging with them. The project **Check If You're Alive** was therefore conceived as an anti-retrospect, an exhibition model that, rather than reconstructing the development of an artistic body of work, investigates the relationships between pieces created across different temporal layers.

Danica, 2023.

Danica, 2023

Each installation within the project establishes its own logic, linking the works, space, and audience into a new interpretive whole. Rather than offering a chronological overview, the exhibitions stem from returns, repetitions, and temporal cross-sections through which the same artistic questions acquire new meanings under altered circumstances.

kontinuitet pitanja koja Delimar otvara od početka svojega djelovanja. Različita vremena tako se međusobno prožimaju i uspostavljaju drugačije čitanje opusa.

Kurac volim,
1980.

Cock I Love,
1980

Po tom se ključu ponovno čitaju fotografije **Kurac volim** (1980.) i **Jebite me** (1981.). Njihova eksplicitnost predstavlja čin preuzimanja kontrole nad vlastitom reprezentacijom. Delimar seksualnost uspostavlja kao područje osobne autonomije, a tijelo kao subjekt koji govori, izražava želju i određuje uvjete vlastite prisutnosti. U susretu s recentnim radom **Hoćeš jebat, stani u red** (2026.) razotkriva se kontinuitet umjetničke strategije koja se transformira kroz godine. Ono što se u ranim radovima pojavljuje kroz otvoreno prisvajanje seksualnosti, desetljećima kasnije vraća se kroz pitanje starenja i prava na želju izvan društveno očekivanih okvira.

Performans **Farbanje jaja** (1980.) artikulira ista pitanja kroz proširenu izvedbenu logiku. Delimar na plaži boji testise nagih muškaraca iz vlastitoga kruga prijatelja, premještajući intimnu i seksualno eksplicitnu gestu u javni prostor. Istovremeno se mijenja uobičajena raspodjela pogleda i izloženosti: muško tijelo postaje ono koje je predstavljeno i izloženo, dok naga umjetnica preuzima aktivnu ulogu autorice izvedbe. Humor i bliskost ne umanjuju kritički potencijal rada, već omogućuju preokretanje uobičajenog odnosa pogleda i izloženosti.

Zagrebački postav kroz takve vremenske susrete pokazuje da je tijelo u Delimarinoj umjetnosti prostor iskustva, pregovaranja i otpora. Mlado tijelo s početka osamdesetih i tijelo danas sedamdesetogodišnje umjetnice

If the Rijeka exhibition opened the project by directing attention to the body as a site where personal, social, and political experience intersect, the Zagreb staging shapes this focus through the question of duration: what happens to the body, desire, and visibility when age, social context, and the way the community views the body change? The body, time, public space, and radical intimacy thus emerge as interconnected aspects of the same artistic stance.

What was articulated in the early eighties through sexuality and bodily autonomy continues today through the experience of aging, visibility, and the right to desire. The social mechanisms regulating the body change their forms, while the questions Delimar poses remain relevant: who has the right to be seen, to speak about their own body, and to define the boundaries of the acceptable? This connection is most clearly manifested in the convergence of works created over nearly fifty years. Exhibited together, they reveal the continuity of the issues Delimar has been opening up since the beginning of her practice. Different periods thus permeate one another, establishing an alternative reading of her oeuvre.

Through this lens, the photographs **Cock I Love** (1980) and **Fuck Me** (1981) are reread. Their explicitness represents an act of taking control over her own representation. Delimar establishes sexuality as a realm of personal autonomy, and the body as a speaking subject that expresses desire and dictates the terms of its own presence. In dialogue with the recent work **Wanna Fuck, Get in Line** (2026), a continuing artistic strategy reveals itself, transforming over the years. What emerged in her early works through the open reclamation of sexuality returns decades later through the lens of aging and the right to desire outside socially expected norms.

The performance **Painting Eggs** (1980) articulates these same questions through an expanded performance logic. On a beach, Delimar dyes the testicles of nude men from her inner circle of friends, transposing an intimate and sexually explicit gesture into the public space. At the same time, the conventional distribution of the gaze and exposure shifts: the male body becomes the one on display and exposed, while the nude female artist takes on the active role of performance author. Humour and intimacy do not diminish the work's critical potential; rather, they enable a reversal of the traditional dynamics of the gaze and exposure.

pojavljuju se kao dvije vremenske manifestacije iste pozicije: odbijanja da se tijelu unaprijed odrede mjesto, značenje i granice vidljivosti. U performansu **Uspješno starenje**, vezanom uz otvorenje izložbe, Delimar povezuje jezik gerontologije s erotikom, humorom i potrošačkom kulturom. Govoreći o umjetnim kukovima, zubima, naočalama, fizičkoj funkcionalnosti, seksualnom životu i mogućnostima suvremene medicine, ona preispituje dominantne predodžbe o starosti kao razdoblju povlačenja i gubitka. Čokoladne erotske figurice koje umjetnica nudi publici uvode participativan element, pa reakcije gledatelja postaju dijelom izvedbene situacije.

Prema dostojanstvu starenja,
2026.

Toward the Dignity of Aging,
2026

Uspješno starenje usto razotkriva proturječje suvremenog ideala „aktivne“ i „uspješne“ starosti. Dok društveni diskursi obećavaju dugovječnost, zdravlje i stalnu tjelesnu funkcionalnost, odgovornost za promjene koje donosi vrijeme sve se češće prebacuje na pojedinca. Delimar te promjene ne skriva niti ih neutralizira, već ih uvodi u područje seksualnosti i umjetničkog samoodređenja. Starije tijelo pritom zadržava pravo da samo određuje kako će biti prisutno i kako će govoriti o vlastitoj želji.

Through such temporal encounters, the Zagreb exhibition shows that the body in Delimar's art is a space of experience, negotiation, and resistance. The young body from the early eighties and the body of the seventy-year-old artist today appear as two temporal manifestations of the same position: a refusal to allow the body's place, meaning, and boundaries of visibility to be determined in advance. In the performance **Successful Aging**, tied to the opening of the exhibition, Delimar connects the language of gerontology with erotics, humour, and consumer culture. Speaking about artificial hips, teeth, glasses, physical functionality, sex life, and the possibilities of modern medicine, she questions the dominant perceptions of old age as a period of withdrawal and loss. The chocolate erotic figurines that the artist offers to the audience introduce a participatory element, making the viewers' reactions a part of the performance itself.

Furthermore, **Successful Aging** exposes the contradiction of the contemporary ideal of "active" and "successful" old age. While societal discourses promise longevity, health, and continuous physical functionality, the responsibility for the changes brought by time is increasingly shifted onto the individual. Delimar neither hides nor neutralizes these changes; instead, she introduces them into the realm of sexuality and artistic self-determination. In doing so, the aging body retains the right to independently determine how it will be present and how it will speak of its own desire.

Following this long-standing interest in the body and its social determinants, the works **Aging Means Growing** (2018) and **Toward the Dignity of Aging** (2026) direct attention toward the experience of growing old. **Aging Means Growing** views aging as a process of change and development, while **Toward the Dignity of Aging** takes this theme out of the gallery narrative and onto the city streets. Billboard posters installed during the exhibition appear within the visual regimes of advertising—a space that largely excludes the aging body from the image of desirability. By introducing the aging female body into this context, the very notion of what can be an object of public representation and desire is transformed.

Na tragu te dugotrajne zainteresiranosti za tijelo i njegove društvene odrednice, radovi **Starjeti znači rasti** (2018.) i **Prema dostojanstvu starenja** (2026.) usmjeravaju pozornost prema iskustvu starenja. **Starjeti znači rasti** starenje promatra kao proces promjene i razvoja, dok **Prema dostojanstvu starenja** temu iz galerijskog narativa iznosi na gradske ulice. **Jumbo** plakati postavljeni tijekom trajanja izložbe pojavljuju se unutar vizualnih režima reklame, prostora koji starije tijelo uglavnom isključuje iz slike poželjnosti. Uvođenjem starijeg ženskog tijela u taj kontekst mijenja se i sama predodžba o tome što može biti predmet javne reprezentacije i želje.

Javni prostor u Delimarinoj umjetničkoj praksi nije neutralna pozornica. Kada tijelo izlazi na ulicu, plažu ili mjesto obilježeno osobnim i kolektivnim sjećanjem, mijenja se značenje samoga mjesta. Prostor ulazi u strukturu umjetničkog čina i sudjeluje u oblikovanju njegova značenja, dok se granica između privatnog i zajedničkog iskustva pomiče. Takav odnos između tijela i javnog prostora posebno dolazi do izražaja u radovima **Šetnja kao Lady Godiva** (2001.) i **U Rovinju** (2002.). Značenje izvedbe oblikuje se kroz susret umjetničine pojave i zajednice koja je promatra. Nagost se pojavljuje kao javni događaj koji provjerava norme o tome gdje, kada i na koji način tijelo može biti viđeno. Umjetnički čin nastaje upravo u tom međuprostoru, između odluke umjetnice da vlastito tijelo učini javno prisutnim i društvenih očekivanja koja tu prisutnost reguliraju.

U novijim radovima **Tišina živih skulptura u tišini oštećenih kuća** (2021.) i **Danica** (2023.) tijelo postaje mjesto susreta osobnog sjećanja i prostora obilježenih povijesnim iskustvom. U prvom radu umjetničina prisutnost ulazi u odnos sa zagrebačkom arhitekturom oštećenom potresom, povezujući iskustvo vlastitog tijela s promijenjenom fizičkom stvarnošću grada i traumom samog događaja. U **Danici** se autobiografsko sjećanje povezuje s prostorom nekadašnjega sabirnog logora kod Koprivnice i skulpturom **Izvidnica** Ivana Sabolića, koja je dio umjetničina osobnog iskustva iz djetinjstva. Oba rada polaze od konkretnog mjesta i njegova memorijskog sloja, pri čemu prostor dobiva značenje kroz osobno iskustvo koje se u njega upisuje. Prošlost tako ostaje prisutna u tijelu, prostoru i načinu na koji ih umjetnica ponovno dovodi u odnos.

Šetnja kao
Lady Godiva,
2001.

Taking a Stroll
as Lady Godiva,
2001

Public space in Delimar's artistic practice is not a neutral stage. When the body steps out onto the street, the beach, or a site marked by personal and collective memory, the meaning of the place itself shifts. Space enters the structure of the artistic act and participates in shaping its meaning, while the boundary between private and shared experience is displaced. This relationship between the body and public space becomes particularly pronounced in the works **Taking a Stroll as Lady Godiva** (2001) and **In Rovinj** (2002). The meaning of the performance takes shape through the encounter between the artist's presence and the community observing her. Nudity emerges as a public event that tests the norms regarding where, when, and in what manner the body can be seen. The artistic act takes place precisely in that in-between space—between the artist's decision to make her own body publicly present and the social expectations that regulate that presence.

In the more recent works **The Silence of Living Sculptures in the Silence of Damaged Houses** (2021) and **Danica** (2023), the body becomes a meeting point for personal memory and spaces marked by historical experience. In the former, the artist's presence enters into a relationship with Zagreb's earthquake-damaged architecture, connecting the experience of her own body with the altered physical reality of the city and the trauma

Ovo sam bila ja
1980. kada je
umro drug Tito,
1980.

This Was I in
1980
When Comrade
Tito Died,
1980

U radu **Ovo sam bila ja 1980. kada je umro drug Tito** (1980.) osobno sjećanje polazište je za promišljanje velikoga političkog događaja. Povijest se pojavljuje kroz iskustvo pojedinca i način na koji je određeni događaj obilježio njegovu biografiju. Delimar pokazuje kako se kolektivna povijest upisuje u tijelo i sjećanje, pa autobiografsko iskustvo postaje prostor iz kojega je moguće ponovno promisliti povijesni događaj. Ciklus **Nepravедности** (1992.) tu perspektivu razvija kroz susret osobnog iskustva sa širim društvenim i političkim okolnostima. Autonomija se pritom aktualizira kao pitanje moći i uvjeta pod kojima pojedino iskustvo može postati vidljivo. U radu **Most** (1997.) fokus se premješta prema odnosu s drugim. Intimnost se oblikuje kroz bliskost i izloženost drugome, čime osobno iskustvo dobiva relacijsku i javnu dimenziju. Upravo se u toj otvorenosti oblikuje radikalna intimnost karakteristična za Delimarinu praksu: intimno iskustvo ulazi u javni prostor i postaje mjesto društvenog i političkog mišljenja.

U tome se nalazi i temeljna logika zagrebačkog postava. Izložba radove iz različitih razdoblja povezuje kroz autobiografiju kao umjetničku metodu kojom se osobno iskustvo otvara prema društvenom. Seksualna

of the event itself. In **Danica**, autobiographical memory links to the site of a former transit camp near Koprivnica and Ivan Sabolić's sculpture **Scout (Izvidnica)**, which is part of the artist's personal childhood experience. Both works stem from a specific location and its layer of memory, wherein space acquires meaning through the personal experience inscribed into it. The past thus remains present in the body, in space, and in the way the artist brings them back into relation.

In the work **This Was I in 1980 When Comrade Tito Died** (1980), personal memory serves as the point of departure for reflecting on a major political event. History appears through the experience of the individual and the way a specific event marked their biography. Delimar shows how collective history is inscribed upon the body and memory, turning autobiographical experience into a space from which it is possible to rethink historical events. The cycle **Injustices** (1992) develops this perspective through the encounter between personal experience and broader social and political circumstances. Here, autonomy is actualized as a question of power and the conditions under which an individual experience can become visible. In the work **Bridge** (1997), the focus shifts toward the relationship with the other. Intimacy is formed through closeness and exposure to another, giving personal experience a relational and public dimension. It is precisely in this openness that the radical intimacy characteristic of Delimar's practice takes shape: intimate experience enters the public sphere and becomes a site of social and political thought.

Most, 1997.

Bridge, 1997

izravnost s početka osamdesetih vraća se kroz starije tijelo koje i dalje polaže pravo na želju, vidljivost i govor.

Povezivanje radova iz različitih razdoblja pokazuje da se Delimarina praksa razvija kroz trajno vraćanje temeljnim pitanjima, čije se značenje mijenja s protokom vremena. Ono što se početkom osamdesetih artikuliralo kroz seksualnu autonomiju, danas se nastavlja kroz iskustvo starenja i pravo na želju. Vrijeme mijenja okolnosti u kojima se ta pitanja postavljaju, dok njihova sposobnost da uznemire ustaljene predodžbe ostaje nepromijenjena.

Provokativnost Delimarinih radova ne proizlazi iz golotinje ili eksplicitnog jezika samih po sebi. Njihova snaga leži u odbijanju granica koje društvo postavlja tijelu i njegovoj javnoj prisutnosti. Tijelo u njezinu radu ne ostaje predmet pogleda, već govori iz vlastitog iskustva, pamti, želi i određuje uvjete svoje prisutnosti.

Naslov **Zagrepčani, provjerite jeste li živi** poziva publiku na susret s onim što remeti ustaljene obrasce percepcije. Živost se očituje u spremnosti na iskustvo koje može izazvati nelagodu, otvoriti pitanje i promijeniti način na koji razumijemo tijelo, vrijeme i prostor. Značenje rada pritom ostaje otvoreno i ponovno se oblikuje u susretu umjetničkog djela, prostora i publike.

This is also where the fundamental logic of the Zagreb staging lies. The exhibition connects works from different periods through autobiography as an artistic method, opening personal experience toward the social. The sexual directness of the early eighties returns through an aging body that continues to lay claim to desire, visibility, and voice.

Connecting works from different periods shows that Delimar's practice develops through a continual return to core questions, whose meaning shifts over time. What was articulated in the early eighties through sexual autonomy continues today through the experience of aging and the right to desire. Time changes the circumstances under which these questions are raised, while their capacity to disrupt established notions remains unchanged.

The provocative nature of Delimar's works does not stem from nudity or explicit language in and of themselves. Their strength lies in refusing the boundaries that society imposes on the body and its public presence. The body in her work does not remain an object of the gaze; instead, it speaks from its own experience, remembers, desires, and dictates the terms of its own presence.

The title **People of Zagreb, Check If You're Alive** invites the audience to encounter that which disrupts established patterns of perception. Liveliness manifests in the readiness for an experience that can evoke discomfort, raise questions, and alter how we understand the body, time, and space. The meaning of the work thus remains open, reshaping itself anew in the encounter between artwork, space, and audience.

VLASTA DELIMAR: ZAGREPČANI, PROVJERITE JESTE LI ŽIVI

Galerija Forum, Zagreb 4. – 26. 9. 2026. • Organizacija: Galerija Forum (KIC)

• Za izdavača: Hrvoje Hribar • Voditelj galerije: Feđa Gavrilović • Kustosice: Katerina Jovanović i Sabina Oroshi • Urednice kataloga: Katerina Jovanović i Sabina Oroshi • Grafičko oblikovanje: Na konju smo (Oleg Morović i Oleg Šuran)

• Lektura: Mateja Fabijanić • Prijevod: Nina Pisk • Tehnička produkcija: Vedran Grladinović • Suradnice na izložbi: Hana Marta Jurčević Bulić,

Jelena Bulić • Produkcija, aranžmani i snimanje glazbe: Edi Premate •

Glazbenstvo: Željko Vukičević-Zhel, Zlatko Burić-Kićo, Dragana Milutinović,

Hannah Premate, Ines Pletikos, Sarah Premate, Anna Maria Antonius Wierød,

Goran Detelić-Sova, Sandro Peročević, Edi Premate, Željko Vukičević-Zhel

• Naklada: 300 • Zahvale: Marijan Špoljar, Michaela Stock, Croatian Choco Concept / Marina Prijatelj • Projekt se realizira uz podršku Gradskog ureda

za kulturu i civilno društvo Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija RH

TROSPJEKTA

GF

KULTURNO
INFORMATIVNI
CENTAR

DECENTRIRANA